

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA w ŁODZI
ul. Piotrkowska 120
90-006 Łódź
tel. (0 42) 636 36 89, fax (0 42) 636 07 12
e-mail: lodz@uokik.gov.pl

RŁO 411-13(7)09/AB

Łódź, dnia 15 grudnia 2009 r.

DECYZJA Nr RŁO 33/2009

- I.** Na podstawie art. 12 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107, poz. 887)

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

wobec uprawdopodobnienia w toku postępowania antymonopolowego stosowania przez Koluszkowskie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o., ul. Mickiewicza 4, 95-040 Koluszki praktyk ograniczających konkurencję, określonych w art. 9 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów polegających na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków obejmującym obszar gminy Koluszki poprzez narzucanie odbiorcom usług uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczenie w treści tych umów postanowień zgodnie z którymi:

- w przypadku zaboru wodomierza głównego lub wskazania, że jego uszkodzenie nastąpiło z winy odbiorcy usług oraz nie zachowania postanowień, o których mowa w § 10 ust. 1 i ust. 2, ilość pobranej wody ustala się odpowiednio do ilości, która mogła przepłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza, w okresie od ostatniego odczytu wodomierza głównego;

- w razie obniżenia jakości wody, odbiorcy usług przysługuje prawo do upustu w ilości do 10% jej zużycia w okresie w którym nastąpiło dostarczenie wody złej jakości

oraz po przyjęciu zobowiązania do **podjęcia działań zmierzających do wyeliminowania z obrotu gospodarczego postanowień umów** o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków **zawierających wskazane naruszenia, nakłada się** na Koluszkowskie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o., ul. Mickiewicza 4, 95-040 Koluszki, **obowiązek wykonania** przyjętego **zobowiązania poprzez:**

- opracowanie nowych wzorców umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków niezawierających postanowień kwestionowanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i zawieranie na ich podstawie nowych umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków oraz opracowanie wzoru aneksu do ww. umów uwzględniającego zmiany wprowadzane w nowych wzorcach umowy,
- doręczenie odbiorcom wody, z którymi zostały zawarte umowy na podstawie dotychczasowych wzorców umowy, aneksów zawierających zmiany eliminujące naruszenia wskazane przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

II. Na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy

– **w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,**

nakłada się na Koluszkowskie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o., ul. Mickiewicza 4, 95-040 Koluszki, **złożenia informacji o stopniu realizacji przyjętego zobowiązania,** zawierającej:

1. nowe wzorce umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków wraz z projektem aneksu do ww. umów uwzględniającego zmiany eliminujące naruszenia wskazane przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ,
2. ilość odbiorców wody, którym doręczono aneksy wraz z wyjaśnieniami przyczyn ewentualnego niedoręczenia wspomnianych aneksów i dowodami potwierdzającymi przykładowe doręczenia aneksów,

w terminie 60 dni od daty doręczenia niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

W dniach 1 września 2009 r. do 30 października 2009 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem Urzędu”) przeprowadził postępowanie wyjaśniające RŁO-400-35/09. W trakcie ww. postępowania Prezes Urzędu ustalił, że na terenie gminy Koluszki dostawcą wody jest Koluszkowskie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o., ul. Mickiewicza 4, 95-040 Koluszki (zwane dalej „KPGK Sp. z o.o.” lub „Spółką”),

które w obrocie gospodarczym z odbiorcami wody i dostawcami ścieków z gminy Koluszki stosuje wzorce umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków pod nazwą „Umowa nr S/.../ ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych”, „Umowa nr P ... / ... /S o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych” oraz „Umowa nr K ... / ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków”. W § 13 tych wzorców Spółka ustaliła, że:

- w przypadku zaboru wodomierza głównego lub wskazania, że jego uszkodzenie nastąpiło z winy odbiorcy usług oraz nie zachowania postanowień, o których mowa w § 10 ust. 1 i ust. 2, ilość pobranej wody ustala się odpowiednio do ilości, która mogła przepłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza, w okresie od ostatniego odczytu wodomierza głównego (§ 13 ust. 6 „Umowy nr S/.../ ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych”, „Umowy nr P ... / ... /S o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych” oraz „Umowy nr K ... / ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków”),
- w razie obniżenia jakości wody, odbiorcy usług przysługuje prawo do upustu w ilości do 10% jej zużycia w okresie w którym nastąpiło dostarczenie wody złej jakości (§ 13 ust. 7 „Umowy nr S/.../ ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych”, „Umowy nr P ... / ... /S o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych” oraz „Umowy nr K ... / ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków”).

Prezes Urzędu uznał, że powyższe zapisy „Umowy nr S/.../ ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych”, „Umowy nr P ... / ... /S o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych” oraz „Umowy nr K ... / ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków” mogą stanowić przejaw narzucania uciążliwych warunków umów przynoszących KPGK Sp. z o.o. nieuzasadnione korzyści. W związku z powyższym w dniu 10 listopada 2009 r. Prezes Urzędu wszczął postępowanie antymonopolowe w sprawie podejrzenia naruszenia zakazu określonego w art. 9 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) – zwanej dalej „ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów” - polegającym na nadużywaniu przez KPGK Sp. z o.o., pozycji dominującej na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków obejmującym obszar gminy Koluszki poprzez:

- narzucanie uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, zgodnie z którymi w przypadku zaboru wodomierza głównego lub wskazania, że jego uszkodzenie nastąpiło z winy odbiorcy usług oraz nie zachowania postanowień, o których mowa w § 10 ust. 1 i ust. 2, ilość pobranej wody ustala się odpowiednio do ilości, która mogła przepłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza, w okresie od ostatniego odczytu wodomierza głównego;
- narzucanie uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków poprzez zamieszczanie w ich treści zapisów, zgodnie z którymi w razie obniżenia jakości wody, odbiorcy usług przysługuje prawo do

upustu w ilości do 10% jej zużycia w okresie w którym nastąpiło dostarczenie wody złej jakości,

o czym zawiadomił Spółkę.

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania antymonopolowego KPGK Sp. z o.o. w piśmie z dnia 16 listopada 2009 r. uznało zarzuty Prezesa Urzędu i wyjaśniło, iż wprowadzając zapis dotyczący określenia ilości pobranej wody w przypadku zaboru wodomierza głównego lub jego uszkodzenia z winy odbiorcy usług, zamierzeniem Spółki było jedynie motywowanie odbiorców usług do szczególnej dbałości o urządzenia pomiarowe. KPGK Sp. z o.o. instalując wodomierze u odbiorców usług spotykało się z praktyką celowego ich uszkodzania. Kwestionowany zapis został zamieszczony w celu ograniczenia takiej praktyki (dowód: karta Nr 51). Zapis, iż odbiorca usług może uzyskać upust do 10% jest zapisem szacunkowym. KPGK Sp. z o.o. rozpatrując reklamację odbiorcy usług, do każdej reklamacji podchodzi indywidualnie (dowód: karta Nr 51).

KPGK Sp. z o.o. poinformowało, że nigdy nie zastosowało tych zapisów, ani nie odniosło w związku z nimi żadnych korzyści (dowód: karta Nr 51).

Ponadto w piśmie tym KPGK Sp. z o.o. zobowiązało się do niezwłocznego podjęcia działań mających na celu usunięcie zakwestionowanych zapisów, zarówno z zawartych umów, jak i z wzorców umów (dowód: karta Nr 51). W piśmie tym Spółka zwróciła się do Prezesa Urzędu o wydanie w przedmiotowym postępowaniu decyzji na podstawie art. 12 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (dowód: karta Nr 51).

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Koluszkowskie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o. jest wpisane do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem 0000257956, prowadzonym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, XX Wydział Krajowego Rejestru Sądowego. Zgodnie z odpisem aktualnym z rejestru przedsiębiorców przedmiotem działalności Spółki są m.in. pobór i uzdatnianie wody, z wyłączeniem działalności usługowej, działalność usługowa w zakresie rozprowadzania wody oraz odprowadzanie i oczyszczanie ścieków (dowód: karty Nr 39 – 46). Podstawę prawną działania Spółki na terenie gminy Koluszki stanowi Decyzja Nr 7033-16/5175/06 Burmistrza Miasta Koluszki z dnia 25 września 2006 r. w sprawie udzielenia zezwolenia na prowadzenie zbiorowego zaopatrzenia w wodę (dowód: karty Nr 14-16).

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej związanej ze zbiorowym zaopatrzeniem w wodę i zbiorowym odprowadzaniem ścieków Spółka stosuje wzorce umów pn. „Umowa nr S/.../ ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych” (dowód: karta Nr 19 - 21), „Umowa nr P ... / ... /S o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych” (dowód: karta Nr 22 - 25) oraz „Umowa nr K ... / ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków” (dowód: karta Nr 26 - 28).

W § 13 ust. 6 „Umowy nr S/.../ ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych”, „Umowy nr P ... / ... /S o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych” oraz „Umowy nr K ... / ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków” KPGK Sp. z o.o. ustaliło, że w przypadku zaboru wodomierza

głównego lub wskazania, że jego uszkodzenie nastąpiło z winy odbiorcy usług oraz nie zachowania postanowień, o których mowa w § 10 ust. 1 i ust. 2, ilość pobranej wody ustala się odpowiednio do ilości, która mogła przepłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza, w okresie od ostatniego odczytu wodomierza głównego (dowód: karty Nr 21, 24 i 28). Natomiast w § 13 ust. 7 tych umów KPGK Sp. z o.o. ustaliło, że w razie obniżenia jakości wody, odbiorcy usług przysługuje prawo do upustu w ilości do 10% jej zużycia w okresie w którym nastąpiło dostarczenie wody złej jakości (dowód: karty Nr 21, 24 i 28).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli w toku postępowania antymonopolowego zostanie uprawdopodobnione – na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych w zawiadomieniu lub będących podstawą wszczęcia postępowania z urzędu – że został naruszony zakaz, o którym mowa w art. 6 lub 9 ustawy lub w art. 81 lub 82 Traktatu WE, a przedsiębiorca, któremu jest zarzucane naruszenie tego zakazu, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, zobowiązać przedsiębiorcę do wykonania tych zobowiązań. W decyzji tej, jak wynika z art. 12 ust. 3, Prezes Urzędu nakłada na przedsiębiorcę obowiązek składania w wyznaczonym terminie informacji o stopniu realizacji zobowiązań.

Przytoczony powyżej przepis jako przesłanki warunkujące możliwość wydania decyzji wskazuje: uprawdopodobnienie naruszenia zakazu określonego w art. 6 lub 9 ustawy bądź 81 lub 82 Traktatu WE oraz zobowiązanie się przedsiębiorcy, któremu jest zarzucane takie naruszenie, do podjęcia lub zaniechania działań zmierzających do zapobieżenia naruszeniom.

W niniejszym postępowaniu wymaga zatem rozważenia, czy wskazane warunki zaistniały w odniesieniu do działań i zobowiązań KPGK Sp. z o.o. a ponadto, czy w przypadku ich wystąpienia uzasadnione jest przyjęcie zobowiązania strony postępowania i wydanie przez Prezesa Urzędu decyzji w oparciu o ww. przepis.

W pierwszej kolejności zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w przedmiotowej sprawie niezbędne jest ustalenie, czy w rozpatrywanej sprawie doszło do naruszenia interesu publicznoprawnego a następnie uprawdopodobnienie naruszenia przesłanek praktyki ograniczającej konkurencję zarzucanej KPGK Sp. z o.o., to jest art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 tej ustawy.

Naruszenie interesu publicznoprawnego

Podstawą do zastosowania przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest ustalenie, czy w rozpatrywanej sprawie doszło do naruszenia interesu publicznoprawnego. Art. 1 ust. 1 tej ustawy stanowi, że określa ona warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Przepisy ustawy znajdują zatem zastosowanie wówczas, gdy zostaje zagrożony lub naruszony interes publiczny, polegający na zapewnieniu właściwych warunków funkcjonowania rynku gospodarczego. Ma to miejsce w szczególności wtedy, gdy określonymi działaniami dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku, względnie, gdy wywołują one na rynku niekorzystne zjawiska (wyrok Sądu Antymonopolowego z 24 października 1991 r. sygn. akt XV Amr 8/90).

Wymienione w art. 1 cele ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zostały określone jako równorzędne co sprawia, że praktyki ograniczające konkurencję obejmują nie tylko te, które godzą w konkurencję, ale również te, które – podejmowane przez przedsiębiorców posiadających pozycję dominującą – nie godząc wprost w konkurencję, naruszają interesy uczestników rynku. Praktyki ograniczające konkurencję można zatem podzielić na praktyki antykonkurencyjne, wywierające bezpośredni wpływ na stan lub rozwój konkurencji oraz praktyki eksploatacyjne, których istotą jest uzyskanie korzyści kosztem innych uczestników rynku, w tym również nieprowadzących działalności gospodarczej. W przypadku praktyk eksploatacyjnych bezpośrednim celem lub skutkiem działań przedsiębiorców jest naruszenie przede wszystkim innych niż konkurencyjne interesów uczestników rynku poprzez wykorzystanie przez przedsiębiorców posiadanej nad kontrahentami przewagi.

Nie ulega wątpliwości, że KPGK Sp. z o.o. z racji posiadanej siły rynkowej ma możliwość eksploataowania zajmowanej na rynku pozycji z uszczerbkiem dla uczestników tego rynku po stronie popytu. Dla stwierdzenia naruszenia interesu publicznego wystarczające jest natomiast dowolne nadużycie siły rynkowej w relacjach ze słabszymi uczestnikami rynku, albowiem już sam fakt nadużycia posiadanej na rynku pozycji dominującej narusza interes publiczny. Dla oceny kwestii naruszenia interesu publicznoprawnego istotne jest także to, iż praktyki eksploatacyjne urzeczywistniają się poprzez stosunki umowne, które w okolicznościach przedmiotowej sprawy mają charakter powtarzalny. Zakwestionowane w niniejszym postępowaniu warunki zamieszczono w „Umowie nr S/.../ ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych”, „Umowie nr P ... / ... /S o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych” oraz „Umowie nr K ... / ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków” regulujących prawa i obowiązki uczestników tego rynku w obrocie gospodarczym dotyczą zarówno konsumentów jak i przedsiębiorców.

W tym stanie rzeczy należy zatem uznać, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia przez KPGK Sp. z o.o. interesu publicznoprawnego, co uzasadnia ocenę jej zachowania na rynku w świetle przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Uprawdopodobnienie naruszenia art. 9 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W przedmiotowym postępowaniu antymonopolowym Prezes Urzędu postawił KPGK Sp. z o.o. zarzut narzucania uciążliwych warunków umów przynoszących nieuzasadnione korzyści na skutek zamieszczenia w treści „Umowy nr S/.../ ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych”, „Umowy nr P ... / ... /S o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych” oraz „Umowy nr K ... / ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków” postanowień, zgodnie z którymi w przypadku zaboru wodomierza głównego lub wskazania, że jego uszkodzenie nastąpiło z winy odbiorcy usług oraz nie zachowania postanowień, o których mowa w § 10 ust. 1 i ust. 2, ilość pobranej wody ustala się odpowiednio do ilości, która mogła przepłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza, w okresie od ostatniego odczytu wodomierza głównego oraz postanowień, zgodnie z którymi w razie obniżenia jakości wody, odbiorcy usług przysługuje prawo do upustu w ilości do 10% jej zużycia w okresie w którym nastąpiło dostarczenie wody złej jakości – co może stanowić naruszenie art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Tym samym dla uprawdopodobnienia stosowania powyższej praktyki ograniczającej

konkurencję konieczne jest wykazanie kumulatywnego spełnienia czterech przesłanek:

1. Stosujący praktykę jest przedsiębiorcą, który posiada na rynku właściwym pozycję dominującą.
2. Przedsiębiorca ten narzuca określone warunki umów.
3. Warunki te mają uciążliwy charakter.
4. Warunki te przynoszą przedsiębiorcy nieuzasadnione korzyści.

Ad 1.

Zgodnie z art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji konsumentów, pod pojęciem przedsiębiorcy należy rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a także: (a) osobę fizyczną, osobę prawną, oraz jednostkę organizacyjną nie mającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, (b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu, (c) osobę fizyczną, która posiada kontrolę, w rozumieniu pkt 4, nad co najmniej jednym przedsiębiorcą, choćby nie prowadziła działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, jeżeli podejmuje dalsze działania podlegające kontroli koncentracji, o której mowa w art. 13, (d) związek przedsiębiorców w rozumieniu pkt 2. Natomiast w myśl art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorcą w jej rozumieniu jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna nie będąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Ponadto, zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym. Przepis art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej definiuje działalność gospodarczą jako zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły.

KPGK Sp. z o.o. zostało wpisane do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000257956. Nie ulega zatem wątpliwości, iż KPGK Sp. z o.o. jest przedsiębiorcą w rozumieniu powołanego wyżej art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym przy wykonywaniu działalności gospodarczej podlega rygorom określonym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów.

Praktyki ograniczające konkurencję ujawniają się na rynku właściwym. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów definiuje rynek właściwy jako rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym, ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji (art. 4 pkt 9 ww. ustawy). Natomiast zgodnie z art. 4 pkt 10 tej ustawy przez pozycję dominującą – rozumie się pozycję przedsiębiorcy, która umożliwia mu zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym przez stworzenie mu możliwości działania w znacznym zakresie niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz

konsumentów; domniemywa się, że przedsiębiorca ma pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku właściwym przekracza 40 %.

Zatem, aby wyznaczyć rynek właściwy, określoną działalność poddaje się analizie z punktu widzenia produktowego i geograficznego a następnie określa się na tak określonym rynku pozycję danego przedsiębiorcy.

W przedmiotowej sprawie towarem oferowanym nabywcom przez KPGK Sp. z o.o. są usługi zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków, które nie posiadają substytutów. Tak więc w aspekcie produktowym prowadzi działalność na rynku zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków. Powyższy rodzaj działalności determinuje w niniejszej sprawie wymiar terytorialny rynku właściwego. Z uwagi na technologię dostarczania wody (za pomocą sieci wodociągowej) i odprowadzania ścieków (za pomocą sieci kanalizacyjnej) rynek w aspekcie geograficznym wyznaczony jest przez zasięg sieci wodociągowej i kanalizacyjnej eksploatowanej przez KPGK Sp. z o.o.

W przedmiotowej sprawie rynkiem właściwym jest zatem lokalny rynek zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków obejmujący obszar gminy Koluszki.

Na tak zdefiniowanym rynku właściwym KPGK Sp. z o.o. jest monopolistą naturalnym, co wynika z sieciowego charakteru urządzeń służących do dostarczania wody i odprowadzania ścieków. To właśnie dzięki sieci, KPGK Sp. z o.o. w stosunku do swoich odbiorców posiada pozycję monopolu naturalnego, co oznacza, że przedsiębiorcy i konsumenci ubiegający się o przyłączenie do sieci wodociągowej, kanalizacyjnej nie mają możliwości dokonania w tym zakresie wyboru innego przedsiębiorcy, który świadczyłby usługi substytucyjne względem usług oferowanych przez KPGK Sp. z o.o. Bariery wejścia na taki rynek jest m.in. brak racjonalności w budowie drugiej równoległej sieci wodociągowej i kanalizacyjnej, która umożliwiłaby innemu przedsiębiorcy świadczenie takich samych usług. Z ekonomicznego punktu widzenia dublowanie istniejącej już sieci wodociągowej i kanalizacyjnej nie znajduje uzasadnienia. Dla odbiorców, w tym odbiorców potencjalnych funkcjonujących na obszarze objętym terytorialnym zasięgiem działalności KPGK Sp. z o.o., nie ma zatem rzeczywistej alternatywy dla świadczonych przez tego przedsiębiorcę usług dostawy wody i odbioru ścieków. Z tych względów przedsiębiorstwa tego rodzaju funkcjonują w ramach monopolu naturalnego. Przesądza to o posiadaniu przez nie pozycji dominującej. Należy przy tym zaznaczyć, że pojęcie alternatywnego źródła zaopatrzenia nie obejmuje możliwości zaspokojenia potrzeb zaopatrzeniowych we własnym zakresie. Aby nowe źródło zaopatrzenia mogło być uznane za alternatywne w stosunku do istniejących musi ono spełniać wymóg natychmiastowej dostępności bez ponoszenia nakładów inwestycyjnych. Na terenie objętym terytorialnym zasięgiem działalności KPGK Sp. z o.o. takie alternatywne źródło zaopatrzenia w odniesieniu do świadczonych przez niego usług dostawy wody i odbioru ścieków nie występuje.

W związku z powyższym Prezes Urzędu stwierdził, że KPGK Sp. z o.o. posiada pozycję dominującą na rynku właściwym to jest lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków w gminie Koluszki. Tym samym pierwsza przesłanka art. 9 ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów została spełniona.

Ad 2.

Posiadanie przez przedsiębiorcę na rynku właściwym pozycji dominującej nie przesądza jeszcze, że dane zachowanie przedsiębiorcy można uznać za praktykę ograniczającą konkurencję.

Istotną przesłanką ocenianej praktyki jest nadużywanie przez przedsiębiorcę posiadanej pozycji rynkowej, co może się objawiać między innymi poprzez narzucanie warunków zawieranych umów. Do narzucania warunków umów dochodzi wówczas, gdy przedsiębiorca wykorzystując swoją przewagę ekonomiczną w warunkach niedostatecznej konkurencji na rynku, ogranicza swobodę kształtowania treści umów ze strony kontrahentów działających pod przymusem. Dzięki posiadanej sile rynkowej dominant może bowiem nie liczyć się z wolą innych uczestników rynku, którzy zmuszeni są zaakceptować ustalone przez niego warunki umowne, nawet jeśli nie gwarantują one ekwiwalentności świadczeń. Tym samym narzuca on kontrahentom takie warunki umów, które nie miałyby racji bytu w przypadku, gdyby na rynku istniała konkurencja i możliwość wyboru oferty spośród ofert konkurujących ze sobą podmiotów gospodarczych. Istotne jest również, że przy zawieraniu wskazanych umów przedsiębiorca posługuje się opracowanymi przez siebie wzorcami umów. Stosowanie wzorców umownych przy zawieraniu jednorodząjowych umów o charakterze masowym, jakimi są umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków wymaga jedynie aprobaty przez kontrahentów – odbiorców wody i dostawców ścieków ich warunków, jednostronnie ustalanych przez profesjonalistę. Swoboda odbiorców wody i dostawców ścieków jest zatem ograniczona jedynie do podpisania lub nie podpisania przedłożonej im umowy. Stanowi to o adhezyjnej naturze tych umów. W przypadku umów zawieranych w trybie adhezyjnym, dla uznania, że następuje narzucanie ich warunków wystarczające jest oferowanie ich przez dominanta w stosunkach danego rodzaju.

Sytuacja taka ma miejsce w niniejszej sprawie, gdyż KPGK Sp. z o.o. zawiera z odbiorcami wody i dostawcami ścieków pisemne umowy pod nazwą „Umowa nr S/.../ ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych”, „Umowa nr P ... / ... /S o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych”, „Umowa nr K ... / ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków”. Zasadą jest, że podpisujący ze Spółką ww. umowy z góry aprobuje ich warunki, arbitralnie ustalone przez KPGK Sp. z o.o., nie mając możliwości negocjowania postanowień tych umów.

W związku z powyższym Prezes Urzędu stwierdził, że zostało uprawdopodobnione, iż zakwestionowane w prowadzonym postępowaniu antymonopolowym postanowienia umów zostały kontrahentom KPGK Sp. z o.o. narzucone.

Ad 3 i 4.

Rozpatrując kwestię uciążliwości analizowanych warunków umowy należy zauważyć, że w orzecznictwie Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (wcześniej Sądu Antymonopolowego) za uciążliwy uznano każdy warunek umowy, który stanowi dla jednej ze stron ciężar większy od powszechnie przyjętych w stosunkach danego rodzaju (por. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 22 października 1993r. sygn. akt XVII Amr 36/93). Jednocześnie Sąd podkreślał, że ustalenia w tym zakresie powinny być dokonywane według kryteriów obiektywnych, w szczególności rozważyć należy, czy w hipotetycznej sytuacji istnienia konkurencji na danym rynku właściwym, czyli rzeczywistej swobody zawierania umów i kształtowania ich treści, dominant byłby w stanie wynegocjować takie postanowienia umowne (por. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 29 grudnia 1992r. sygn. akt XVII Amr 68/93).

Z kolei osiągnięte przez przedsiębiorcę stosującego praktykę ograniczającą konkurencję nieuzasadnione korzyści są odpowiednikiem uciążliwych warunków umów w warunkach ekwiwalentności wzajemnych świadczeń stron umowy i oznaczają sytuację korzystniejszą od powszechnie przyjętych w stosunkach danego rodzaju. Nieuzasadnione korzyści powinny

pozostawać w logicznym związku przyczynowym z narzuconymi kontrahentowi uciążliwymi warunkami umowy.

Nieuzasadnione korzyści mogą pojawić się po stronie przedsiębiorcy narzucającego uciążliwe warunki umów już w chwili zawarcia umowy lub też w okresie późniejszym, gdy zaistnieją okoliczności przewidziane w umowie pozwalające na wykorzystanie uciążliwego zapisu. Należy podkreślić, iż sama możliwość wystąpienia skutków praktyki ograniczającej konkurencję (w tym przypadku faktycznego osiągnięcia przez KPGK Sp. z o.o. nieuzasadnionych korzyści z tytułu realizacji uciążliwych warunków umownych) nie stanowi przeszkody dla stwierdzenia naruszenia art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Dla bytu praktyki nie jest bowiem konieczne wystąpienie negatywnego skutku w postaci eksploatacji pozycji rynkowej w warunkach ograniczonej konkurencji. Wystarczy, że zaistniało zagrożenie wystąpienia takiego skutku. Praktyką ograniczającą konkurencję jest już bowiem sama próba osiągnięcia przez przedsiębiorcę zajmującego pozycję dominującą na rynku określonego skutku (por. E. Modzelewska – Wąchał Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, Wyd. Twigger, Warszawa 2002, s. 97).

Stanowisko takie znajduje odzwierciedlenie również w orzecznictwie antymonopolowym, zgodnie z którym dla zaistnienia praktyki ograniczającej konkurencję istotne jest, aby skutki praktyki ograniczającej konkurencję mogły wystąpić na rynku (por. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 23 czerwca 1999 r. sygn. akt XVII Ama 26/99). W wyroku z dnia 7 lipca 2004 r. (sygn. akt XVII Ama 65/03) Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, iż nie jest konieczne udowodnienie faktycznego stosowania przez przedsiębiorcę praktyki monopolistycznej, ani też osiągnięcia z tego tytułu nieuzasadnionych korzyści. Z treści art. 1 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wynika bowiem, że jej reżimowi podlegają nie tylko praktyki ograniczające konkurencję, które wywołały bądź aktualnie wywołują skutki na terenie Polski, ale również praktyki, które choćby tylko hipotetycznie, mogą wywoływać takie skutki. Podobne stanowisko wyraził wcześniej Sąd Najwyższy, który w wyroku z dnia 12 maja 1997 r. (sygn. akt I CKN 114/97) wskazał, że istota rozpoznawanej sprawy nie sprowadza się do tego, czy przedsiębiorca, któremu postawiono zarzut naruszenia ustawy antymonopolowej odnosi korzyści z całości prowadzonej działalności gospodarczej, lecz do tego, czy w zawieranych umowach zastrzega sobie nieuzasadnione korzyści. Prezes Urzędu ma zatem obowiązek oceniać zachowania przedsiębiorcy od strony skutków, jakie zachowania te mogą nawet hipotetycznie wywołać na rynku.

W postanowieniu wskazanym w § 13 ust. 6 „Umowy nr S/.../ ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych”, „Umowy nr P ... / ... /S o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych” oraz „Umowy nr K ... / ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków” KPGK Sp. z o.o. ustaliło, że w przypadku zaboru wodomierza głównego lub wskazania, że jego uszkodzenie nastąpiło z winy odbiorcy usług oraz nie zachowania postanowień, o których mowa w § 10 ust. 1 i ust. 2, ilość pobranej wody ustala się odpowiednio do ilości, która mogła przepłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza, w okresie od ostatniego odczytu wodomierza głównego. W ten sposób KPGK Sp. z o.o. arbitralnie uregulowało zasady ustalania zryczałtowanej ilości wody będącej podstawą rozliczenia w wypadku zaistnienia opisanych powyżej sytuacji. Jednocześnie określono tę ilość na maksymalnym możliwym poziomie, w oderwaniu od faktycznego zużycia wody i wysokości rzeczywiście poniesionej przez dostawcę wody szkody będącej skutkiem niedotrzymania warunków umowy przez usługobiorcę. Zdaniem Prezesa Urzędu, świadczy to o uciążliwości analizowanych warunków umów. Istotą tej uciążliwości jest możliwość pobierania rażąco

wygórowanej zryczałtowanej należności za pobraną wodę, która nie uwzględnia praktyki rynkowej oraz realnej wartości możliwej do wystąpienia szkody będącej efektem naruszenia warunków umowy przez odbiorcę. Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 5 listopada 2008 r. sygn. akt VI ACa 525/08 – oceniając analogiczny do zakwestionowanego w niniejszej decyzji sposób ustalania należności – wskazał, iż „(...) zapis umowy, który jednoznacznie wiąże należność za dostarczoną wodę w przypadku uszkodzenia urządzeń pomiarowych jedynie z techniczną przepustowością sieci, z całkowitym pominięciem choćby przybliżonej wielkości zużycia przez odbiorcę wody, musi zostać uznany za próbę nadmiernego obciążenia kontrahenta świadczeniem finansowym na rzecz Spółki, stanowiącym ekwiwalent jej nieuprawnionych korzyści”. W ww. wyroku Sąd wyraził również pogląd, iż sposób ustalania należności za wodę w przypadkach uszkodzenia lub zaboru wodomierza przez odbiorcę nie powinien odbiegać od przewidzianych w tym zakresie regulacji prawnych, stanowiących wskazówki dla prawidłowego obliczania należności za wodę. Należy wskazać tu rozporządzenie Ministra Budownictwa z dnia 28 czerwca 2006 roku w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz. U. Nr 127, poz. 886), zgodnie z którym podstawą do naliczenia należności za wodę w razie nieprawidłowości w działaniu wodomierza jest średniomiesięczne zużycie wody w okresie 3 miesięcy poprzedzających awarię bądź w analogicznym okresie roku ubiegłego, przy uwzględnieniu liczby miesięcy trwania niesprawności, przy czym – jak podkreślił Sąd – bez znaczenia pozostaje przyczyna niesprawności wodomierza.

Możliwość obciążenia odbiorcy należnością za wodę, jaka mogła przepłynąć pełnym przekrojem rury przyłącza w okresie od ostatniego odczytu wodomierza, stanowi zatem dla odbiorcy ciężar nadmierny, przez co należy uznać za uprawdopodobnione, że ww. sposób ustalania powyższych należności jest uciążliwy.

Dopuszczenie, na podstawie umowy, możliwości przyjęcia przez dostawcę założenia, że w przypadku uszkodzenia lub zaboru wodomierza każdorazowo następuje nieprzerwany, całodobowy pobór wody może prowadzić do nieuzasadnionego wzbogacenia dostawcy wody z tytułu dokonanych w umowie ustaleń, a tym samym jest dla KPGK Sp. z o.o. potencjalnym źródłem nieuzasadnionych korzyści. Stanowisko powyższe znajduje potwierdzenie w wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 28 listopada 2007 r. sygn. akt VI ACa 939/07, w którym wskazano, że analogiczny do zakwestionowanego w niniejszej decyzji sposób rozliczeń pozwala na pobieranie przez przedsiębiorstwo wodociągowo – kanalizacyjne rażąco wygórowanego zryczałtowanego odszkodowania (kary umownej). Dzięki spornym postanowieniom umownym przedsiębiorca ma ponadto możliwość zwolnienia się z obowiązku udowodnienia, jaki był rzeczywisty lub domniemany pobór wody w okresie od ostatniego odczytu wodomierza do czasu usunięcia nieprawidłowości. Uniknięcie kosztów i wysiłków związanych z wykazaniem wysokości poniesionej szkody również może być dla KPGK Sp. z o. o. źródłem dodatkowych korzyści, których osiągnięcie jest rezultatem zastosowania zakwestionowanych przez Prezesa Urzędu uciążliwych warunków umowy.

Natomiast w przypadku postanowienia o treści: „*W razie obniżenia jakości wody, Odbiorcy Usług przysługuje prawo do upustu w ilości do 10% jej zużycia w okresie w którym nastąpiło dostarczenie wody złej jakości.*” jego uciążliwość wynika z faktu, że dostarczana przez KPGK Sp. z o.o. woda jest normalnym towarem, który powinien mieć odpowiednią jakość tak, aby nie została naruszona zasada ekwiwalentności świadczeń, zgodnie z którą – stosownie do art. 487 § 2 Kodeksu cywilnego – zapłata powinna przysługiwać przedsiębiorcy stosownie do ilości i jakości świadczonej usługi (towaru). W myśl ww. przepisu, z natury umowy wzajemnej wynika

bowiem, że obie strony zobowiązują się w taki sposób, że świadczenie jednej z nich ma być odpowiednikiem świadczenia drugiej.

Art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. Nr 72 poz. 747 ze zm.) nakłada na przedsiębiorstwa wodociągowo–kanalizacyjne obowiązek dostarczania wody w wymaganej ilości pod odpowiednim ciśnieniem w sposób ciągły i niezawodny. Przedsiębiorca zobowiązany jest zatem zapewnić dostawę wody pod odpowiednim ciśnieniem i o parametrach zgodnych z obowiązującymi przepisami dotyczącymi jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. W przypadku zaś dostarczania wody o jakości nie odpowiadającej wymogom określonym w umowie i przepisach prawa, a jednocześnie nie odpowiadającej założeniom kalkulacyjnym stanowiącym bazę dla ustalenia opłaty za wodę, nie ma podstaw prawnych dla domagania się przez przedsiębiorcę opłaty odpowiadającej dostawom spełniającym wymagane, a nie zachowane kryteria jakościowe. Stąd konieczność zawarcia w umowie odpowiednich zapisów przewidujących możliwość obniżenia należności z tytułu dostaw wody o pogorszonej jakości i nieodpowiednim ciśnieniu gwarantujących udzielenie upustu w wysokości adekwatnej do zaistniałych okoliczności z zachowaniem wspomnianej zasady ekwiwalentności świadczeń. Przyznany odbiorcy wody upust z tytułu dostawy wody o pogorszonej jakości powinien stanowić „dopełnienie niepełnego świadczenia dostawcy poprzez odpowiednie obniżenie wartości świadczenia pieniężnego w celu przywrócenia ekwiwalentności świadczeń stron w umowie wzajemnej”.

W rozpatrywanym przypadku, w razie dostarczenia wody o obniżonej jakości, należność za wodę dostarczoną w okresie trwania zakłócenia może zostać obniżona o maksymalnie 10%. Wysokość ta nie została uzależniona od stopnia odbiegania jakości wody od parametrów określonych w umowie. W związku z tym może dojść do sytuacji, w której nastąpi udzielenie upustu w wysokości odpowiadającej 10% należności za wodę dostarczoną odbiorcy w okresie zakłócenia, lecz jakość zużytej przez odbiorcę wody przemawiałaby za podwyższeniem wielkości upustu. W związku z tym zakwestionowane postanowienie może prowadzić do ograniczenia odpowiedzialności finansowej KPGK Sp. z o.o. względem odbiorcy usług. Zastrzeżenie w umowie upustu na poziomie 10% należności za wodę dostarczoną w okresie trwania zakłócenia dostaw nie gwarantuje, iż w każdym przypadku taka wartość obniżenia należności będzie adekwatna do stopnia odbiegania jakości wody od obowiązujących norm i współmierna do stopnia możliwości jej wykorzystania. Określenie zatem przez KPGK Sp. z o.o. w treści umowy z góry maksymalnego wskaźnika upustu naruszać może zasadę ekwiwalentności świadczeń. W związku z powyższym za uprawdopodobnione należy uznać, iż stosowanie w umowach postanowienia w sposób arbitralny określającego górną granicę upustu, jakiego może żądać odbiorca z tytułu dostawy wody o nienależytej jakości ma uciążliwy charakter.

Nieuzasadnioną korzyścią odnoszona przez KPGK Sp. z o.o. jest w tym wypadku pobieranie opłaty za wodę o pogorszonej jakości w wysokości ustalonej dla dostaw wody spełniającej wymogi jakościowe, a więc z naruszeniem zasady ekwiwalentności świadczeń stron umowy. Uwzględniono wprawdzie w umowach możliwość obniżenia należności z tytułu dostaw wody o nieodpowiedniej lub złej jakości oraz o ciśnieniu niższym niż określone warunkami technicznymi, jednakże na jednostronnie i arbitralnie z wyłączeniem negocjacji określonym maksymalnym poziomie 10% ceny wody dostarczonej w okresie trwania zakłócenia. W sytuacji, gdy ten akurat poziom nie będzie adekwatny do jakości i ilości dostarczonej wody, a więc nie ekwiwalentny do stopnia możliwości jej wykorzystania ze względu na złą jakość bądź brak możliwości jakiegokolwiek wykorzystania, KPGK Sp. z o.o. może uzyskać kosztem odbiorców

wody dodatkową korzyść.

W związku z powyższym Prezes Urzędu stwierdził, że zostało uprawdopodobnione, iż zakwestionowane w prowadzonym postępowaniu antymonopolowym postanowienia umowy są dla odbiorców wody i dostawców ścieków uciążliwe i przynoszą KPGK Sp. z o.o. nieuzasadnione korzyści.

Reasumując, w przedmiotowym postępowaniu zostało uprawdopodobnione naruszenie przez KPGK Sp. z o.o. zakazu zawartego w art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes Urzędu wykazał, że KPGK sp. z o.o. posiada na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków obejmującym obszar gminy Koluszki pozycję dominującą oraz uprawdopodobnił, iż kwestionowane w niniejszym postępowaniu postanowienia umów pn. „Umowa nr S/.../ ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych”, „Umowa nr P ... / ... /S o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych” oraz „Umowa nr K ... / ... o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków” zostały odbiorcom wody narzucone, mają charakter uciążliwy dla odbiorców wody i przynoszą Spółce nieuzasadnione korzyści.

KPGK Sp. z o.o. złożyło zobowiązanie do niezwłocznego podjęcia działań mających na celu usunięcie zakwestionowanych zapisów, zarówno z zawartych umów, jak i z wzorców umów, co jest równoznaczne z podjęciem działań zmierzających do zapobieżenia uprawdopodobnionemu w toku niniejszego postępowania naruszeniu art. 9 ust. 1 i ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes Urzędu uznał, że w celu jak najszybszego wyeliminowania z obrotu gospodarczego umów zawierających kwestionowane postanowienia zasadne i celowe jest skorzystanie z instrumentu prawnego przewidzianego art. 12 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i przyjęcie złożonego przez KPGK Sp. z o.o. zobowiązania.

Na podstawie art. 12 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu przyjął zobowiązanie KPGK Sp. z o.o. do podjęcia działań zmierzających do zaniechania stosowania kwestionowanych postanowień, wprowadzając nowe wzorce umów oraz poprzez aneksowanie umów zawierających te postanowienia.

W związku z tym Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie I sentencji niniejszej decyzji.

Stosownie do art. 12 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w decyzji, o której mowa w ust. 1 tego artykułu Prezes Urzędu nakłada na przedsiębiorcę obowiązek składania w wyznaczonym terminie informacji o stopniu wykonania zobowiązań. Wobec tego Prezes Urzędu nałożył na KPGK Sp. z o.o. zobowiązanie do złożenia informacji o stopniu realizacji zobowiązania, polegające na przesłaniu:

- nowych wzorców umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie nieczystości ciekłych do stacji zlewnych oraz umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków wraz z projektem aneksu do ww. umów uwzględniającego zmiany eliminujące naruszenia wskazane przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ,
- informacji o ilości odbiorców wody, którym doręczono aneksy wraz z wyjaśnieniami

przyczyn ewentualnego niedoręczenia wspomnianych aneksów,
w terminie 60 dni od daty doręczenia niniejszej decyzji.

W związku z tym Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie II sentencji niniejszej decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwóch tygodni od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

*Z upoważnienia
Prezesa
Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury*

Barbara Romańczak-Graca

Otrzymuje:

Koluszkowskie Przedsiębiorstwo
Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o.
ul. Mickiewicza 4
95-040 Koluszki